

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **MVDr. M. H.**, nar. X
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Marténkem, advokátem
sídlem U Červeného mlýna 570/3, Ponava, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. PPR-13302-3/ČJ-2022-990450,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podanou žalobou brojil proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 7. 2. 2022, č. j. KRPB-230298-8/ČJ-2021-0600IZ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobci odňat podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, zbrojní průkaz série a čísla AL 857899 pro skupinu oprávnění „A, C, E“ s vyznačenou dobou platnosti do 26. 9. 2027, neboť žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, protože na základě usnesení Okresního státního zastupitelství Brno-venkov ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. ZT 70/2021-39, bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno stíhání žalobce pro šestinásobný trestný čin – přečin padělání a pozměňování veřejné listiny.

II. Obsah podání účastníků

3. V podané žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí správních orgánů byla vydána po řízení, ve kterém nebyla šetřena jeho procesní práva, dále že rozhodnutí vycházela z neúplně zjištěného skutkového stavu, v řízení nebylo přihlédnuto k žalobcem tvrzeným okolnostem a označeným důkazům a správní orgány dospěly na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým závěrům.
4. Konkrétně namítl, že trestní stíhání jeho osoby bylo podmíněně zastaveno s ohledem na jeho dosavadní způsob života a malou společenskou škodlivost jeho činu. Dále vyjádřil lítost nad svým jednáním s tím, že uložený trest v podobě odnětí zbrojního průkazu je v porovnání se spáchaným skutkem nepřiměřený. Pokud jde o závěr správních orgánů, že v případě naplnění § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních nemají možnost správního uvážení, má za to, že účelem právní normy je snaha vyloučit z držení zbraní osobu násilné povahy nebo jinak nebezpečné sobě nebo svému okolí, což žalobce není. Trestného činu se dopustil výlučně na svých koních. Uvedl, že vykonává činnost v mysliveckém spolku „Stráž“, ke které je podmínkou držení zbrojního průkazu. Členové spolku se k odnětí zbrojního průkazu žalobci vyjádřili negativně a spolek byl připraven se za žalobce zaručit.
5. Zároveň namítl vadné doručení prvostupňového rozhodnutí s tím, že ho přesto respektoval, což svědčí o jeho spolehlivosti.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl s odkazem na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu zamítnutí žaloby. Ke zjištění skutkového stavu odkázal na shora označené rozhodnutí okresního státního zastupitelství, které je dostatečným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů. Zároveň uvedl, že z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem měla být procesní práva žalobce porušena a jak neměla být šetřena jeho procesní práva. Pokud jde o hlediska jako „malá společenská škodlivost“ či „dosavadní řádné vedení způsobu života žalobce“ ta byla relevantní v rámci trestního řízení, nikoliv v řízení o odnětí zbrojního průkazu, ve kterém jsou správní orgány striktně vázány zněním § 27 zákona o zbraních při naplnění předpokladu ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních; v tomto směru není prostor pro správní uvážení, jako je tomu naopak např. v § 57 odst. 1 zákona o zbraních
7. Zdůraznil, že žalobci není podle § 27 zákona o zbraních ukládán trest, nýbrž opatření aplikované v důsledku existence skutečnosti předvídané zákonem o zbraních. Zákonodárce spojil v § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních otázku nespolehlivosti se spáchaním určité

kategorie trestných činů, a to *úmyslného* trestného činu s pravomocným podmíněným zastavením trestního stíhání bez možnosti diskrečního oprávnění správních orgánů. Nedůvodná je podle žalovaného i argumentace názory členů mysliveckého spolku, případně jeho zárukou.

8. K otázce doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkázal na napadené rozhodnutí a judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil význam materiálního doručení rozhodnutí a skutečnost, že na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně reagoval žalobce včas svým odvoláním.

III. Posouzení věci

9. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
10. Mezi účastníky není sporné, že na základě usnesení Okresního státního zastupitelství Brno-venkov ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. ZT 70/2021-39, bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno stíhání žalobce pro šestinásobný trestný čin – přečin padělání a pozměňování veřejné listiny, a byla mu stanovena zkušební doba v délce osmnácti měsíců.
11. Tvzení žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu není důvodné. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že s ohledem na relevantní právní úpravu zákona o zbraních je podstatné jediné zjištění, zda žalobce spáchal úmyslný trestný čin, resp. zda byl pro takový trestný čin odsouzen nebo bylo pro takový trestný čin podmíněně zastaveno trestní stíhání.
12. Podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23 zákona o zbraních.
13. Podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních se za spolehlivého podle tohoto zákona nepovažuje ten, jehož *trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně podmíněně zastaveno* nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání, a dosud neuplynula zkušební doba nebo lhůta, v níž má být rozhodnuto, zda se osvědčil.
14. Pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních je tedy podstatné, aby správní orgány jednoznačně doložily, že bylo v případě žalobce rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání za úmyslný trestný čin.
15. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že si správní orgán prvního stupně vyžádal usnesení Okresního státního zastupitelství Brno-venkov ze dne 11. 10. 2021, sp. zn. ZT 70/2021-39, kterým bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno stíhání žalobce pro šestinásobný trestný čin – přečin padělání a pozměňování veřejné listiny. Z uvedeného usnesení vyplývá, že žalobce prováděl různé záznamy o očkování a výsledcích laboratorních vyšetření u různých koní, ačkoliv k provedení těchto záznamů nebyl oprávněn. Z usnesení dále vyplývá, že se žalobce ke svému jednání doznal a že jeho jednání bylo úmyslné.
16. Žalobci bylo umožněno seznámit se v řízení před správním orgánem před vydáním prvostupňového rozhodnutí se shromážděnými podklady, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Tohoto práva žalobce využil, nicméně ve svém vyjádření ze dne 2. 2. 2022

žádné doplnění správního spisu o nové důkazy nebo skutečnosti nenavrhл. Totéž platí i o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

17. Soud je toho názoru, že pro rozhodnutí dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních ve spojení s § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních je za standardních okolností dostačujícím podkladem rozhodnutí státního zástupce. V nyní projednávané věci nepřistoupily jakékoliv významné okolnosti, které by bylo nutné prokazovat. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je proto nedůvodná.
18. Další otázkou je, zda na základě takto zjištěného skutkového stavu rozhodl správní orgán prvního stupně, resp. následně žalovaný v souladu se zákonem.
19. Ohledně toho zdejší soud odkazuje na recentní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 5 As 48/2022-29, které se zabývalo prakticky stejným problémem, byť v podmínkách jiného úmyslného trestného činu.
20. Nejvyšší správní soud v citované rozhodnutí uvedl:

„[14] Ze systematiky i logiky zákona je zřejmé, že podmínku spolehlivosti je třeba splňovat nejen při samotném vydání zbrojního průkazu, ale i posléze – tedy po celou dobu, kdy je daná osoba držitelem zbrojního průkazu, a pokud tomu tak není, příslušný útvar policie jí zbrojní průkaz odejme, jak plyne z § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, který stanoví: „Příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu...c) přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23, nebo...“.

[15] Citované ustanovení představuje jeden ze čtyř taxativně vymezených důvodů [viz další pod písm. a) – pozbytí způsobilosti k právním úkonům, písm. b) – pozbytí zdravotní způsobilosti a písm. d) – ztráta specifických podmínek pro osoby mladší 18, resp. 21 let], na základě nichž správní orgán rozhodne o odnětí zbrojního průkazu. Jde o ustanovení zcela jednoznačné, které nepřipouští žádné správní uvážení příslušného policejního útvaru, potažmo žalovaného jako odvolacího orgánu – rozhodující správní orgány jsou jednoduše povinny rozhodnout o odnětí zbrojního průkazu, pakliže jeho držitel přestane být spolehlivým.

[16] V opačném případě, pokud by správní orgány použily správního uvážení a případně poté rozhodly o zastavení správního řízení, jehož se stěžovatel domáhal, postupovaly by nejen protizákonně, ale i protiústavně – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který k nezbytnosti zákonného podkladu poznamenal: „Pokud by si tedy správní orgán usurpoval správní uvážení i tehdy, kdy mu to právo neumožňuje, postupoval by nejen protizákonně, ale i protiústavně. Prostor pro uvážení nelze dovodit z ustanovení, které správnímu orgánu jednoznačně stanoví, jakým způsobem má rozhodnout za splnění určitých podmínek.“

[17] Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, protože zákon o zbraních jednoznačně normuje, že přestal-li stěžovatel jako držitel zbrojního průkazu splňovat podmínky spolehlivosti, rozhodne příslušný útvar policie o odnětí zbrojního průkazu. Poněkud složitějším se ovšem může jevit právě posouzení spolehlivosti fyzické osoby, neboť podle § 23 odst. 1 zákona o zbraních platí, že „[z]a spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten,

a) jehož trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně podmíněně zastaveno nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání, a dosud neuplynula zkušební doba nebo lhůta, v níž má být rozhodnuto, zda se osvědčil,

b) kdo prokazatelně nadměrně požívá alkoholické nápoje nebo prokazatelně požívá návykové látky, nebo

c) kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku...“ (uvedeného dále pod body 1. až 8.).

[18] Tyto tři typové případy, v nichž vylučuje zákon spolehlivost fyzické osoby, je potřeba vzájemně odlišovat. První případ pod písm. a) je zjevnou reakcí na tzv. odklony v trestním řízení; druhý případ [písm. b)] má vazbu na užívání návykových látek a třetí případ [písm. c)] se váže ke správním trestání. Stěžovatel nevyhověl podmínkám daným § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, což nijak nezpochybňuje. Nicméně namítá, že i přesto neměly rozhodující správní orgány přistoupit rovnou k odnětí zbrojního průkazu, ale měly zohlednit veškeré individuální okolnosti jeho případu. K tomu nelze než zopakovat, že příslušný policejní orgán v daném případě správním uvážení nedisponoval a žádnou míru „uvážení“ neměl ani v rámci výkladu pojmu spolehlivost ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. V kontextu tohoto ustanovení totiž nelze pojem spolehlivost považovat za neurčitý právní pojem, který by vytvářel prostor veřejné správně pro to, aby *’/*-7*zhodnotila, zda konkrétní situace pod tento pojem spadá, a nebo nespadá.

[19] Zákon o zbraních nejenže pojem spolehlivost používá, ale také ho vymezuje na základě (negativní) legální definice, kdy stanoví jednotlivé případy ztráty spolehlivosti (viz výše). Jedním z nich je i případ toho, jehož trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně podmíněně zastaveno a dosud neuplynula zkušební doba, v níž má být rozhodnuto, zda se osvědčil. Právě po tuto dobu stanovenou v rozhodnutí soudu (příp. státního zástupce v přípravném řízení) nelze dotčenou osobu považovat za spolehlivou podle zákona o zbraních, tudíž jí nelze zbrojní průkaz vydat, resp. musí jí být odňat tak, jako v případě stěžovatele, aniž by zde byla jakákoli volnost rozhodujících správních orgánů ve smyslu správního uvážení nebo výkladu neurčitého právního pojmu.

[20] Uvedené vysvětlil stěžovateli už krajský soud, který případně poukázal také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2011 Sb. NSS, jenž k podstatě diskreční pravomoci v odůvodnění [pod body 14) a 15)] uvedl následující: „Pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. ...Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.“

[21] Jak správní uvážení, tak neurčitý právní pojem představují instituty, které se často vyskytují ve vzájemné kombinaci a v souvislosti s interpretací a aplikací norem správního práva poskytují správním orgánům prostor k uplatnění vlastních úvah, včetně zohlednění individuálních okolností každého případu. V případě stěžovatele však v tomto směru žádný prostor zákonem nebyl vytvořen.

[22] *Trestní stíhání stěžovatele pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně zastaveno usnesením Okresního soudu v Příbrami, přičemž podle § 307 odst. 3 trestního řádu soud stěžovateli stanovil zkušební dobu v trvání tří let. Zkušební doba počala právní mocí rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, tj. dne 21. 9. 2019, a v době rozhodování správních orgánů neuplynula. Z jejich strany tedy nebylo možno rozhodnout jinak, než o odnětí zbrojního průkazu stěžovatele, protože přestal splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních [toto ustanovení žádnou volnost ve smyslu správního uvážení při vlastním rozhodování správního orgánu ani při výkladu neurčitého právního pojmu nenabízí – a to na rozdíl od dalších dvou uvedených případů (ne)spolehlivosti pod písm. b) a c), jejichž znění obsahuje pojmy jako „nadměrně požívá“ nebo „vážné nebezpečí“].*

[23] *Stručně shrnuto: Skutečnost, že v trestní věci stěžovatele byla využita jedna z forem odklonu – tedy alternativy standardního trestního řízení, včetně toho, že se k činu doznal a nahradil škodu, která byla činem způsobena, nemění nic na tom, že z hlediska zákona o zbraních pozbýl podmínku spolehlivosti, pročez mu byl v souladu se zákonem odňat zbrojní průkaz. Správní orgány nebyly oprávněny zohlednit žádnou ze stěžovatelem opakovaně akcentovaných skutečností pojících se s jeho trestní věcí, kterou bagatelizoval a měl ji za výjimečné pochybení. Zákonodárce byl při stanovení podmínek spolehlivosti striktní a jasný, což bylo stěžovateli pečlivě a přesvědčivě vysvětleno – naposledy rozsudkem krajského soudu, s jehož závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.“*

21. Ohledně obecných právních úvah a důvodů odkazuje zdejší soud na shora uvedené. *In concreto* je potřeba pouze doplnit, že shora citované usnesení Okresního státního zastupitelství Brno-venkov nabylo právní moci dne 30. 10. 2021, kdy také počala žalobci běžet zkušební doba v délce 18 měsíců. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 4. 2022, tj. v době rozhodování správních orgánů zkušební doba žalobce doposud neuplynula. Ze strany správních orgánů nebylo možno rozhodnout jinak, než o odnětí zbrojního průkazu žalobce, protože přestal splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.
22. S ohledem na shora uvedené považuje soud za nadbytečné zabývat se otázkami ohledně účelu právní normy, vlastností žalobce i toho, že se žalobce trestného činu dopustil výlučně na svých koních i tím, zda žalobce potřebuje zbrojní průkaz k výkonu činnosti v mysliveckém spolku, nebo názory členů spolku a jejich případnou zárukou.
23. Poslední otázkou je žalobcem tvrzené porušení procesních práv. Soud z obsahu správního spisu a z obsahu žaloby shledal dotčení toliko práva žalobce na řádném doručení prvostupňového rozhodnutí. Ve shodě se žalobcem soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno chybně do datové schránky advokátní kanceláře zástupce žalobce, ačkoliv mělo být doručováno přímo do datové schránky samotného zástupce žalobce.
24. Doručováním do datových schránek zřízených jak advokátovi, tak advokátní kanceláři se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 Afs 60/2015-32, zveřejněném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3255/2015, v jehož právní větě uvedl: „Je-li účastník řízení zastoupen v soudním řízení advokátem, doručuje krajský soud výzvu podle § 51 s. ř. s. do datové schránky advokáta (datová schránka podnikající fyzické osoby ve smyslu § 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů), a nikoliv do datové schránky obchodní společnosti

vykonávající advokacii (datová schránka právnické osoby ve smyslu § 5 téhož zákona).“ Stejná pravidla jako pro doručování v soudním řízení platí shodně i v řízení před správními orgány.

25. V samotném rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkázal na „*názor vyslovený v usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2011, čj. 15 Co 41/2011-69, že "[s]oud doručuje písemnosti advokátu účastníka řízení prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (§ 45 odst. 2 věta první o. s. ř.) výlučně postupem dle zákona [o elektronických úkonech], tj. pouze tehdy, má-li advokát datovou schránku zřízenou. Datovou schránkou advokáta není datová schránka právnické osoby, v níž advokát vykonává advokacii, byť sídlo advokáta je vždy totožné se sídlem této právnické osoby. Doručením písemnosti soudu do datové schránky právnické osoby, v níž advokát vykonává advokacii, nenastávají účinky doručení advokátu dle § 17 odst. 3 [citovaného] zákona.*" a dále uvedl, že „*Rovněž z § 19 správního řádu vyplývá prioritá doručování písemností do datové schránky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, čj. 7 As 255/2014-36). Proto v řízení před správními orgány je nutno aplikovat zákon o elektronických úkonech, který v § 17 odst. 1 poslední větě stanoví, že "[d]oručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravujících způsob doručení se nepoužijí". S ohledem na toto ustanovení se proto ve správním řízení při doručování prostřednictvím datové schránky nepostupuje podle § 20 odst. 6 správního řádu, které stanoví, že "[j]estliže advokát vykonává advokacii jako společník veřejné obchodní společnosti, mohou písemnost určenou advokátu, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, přijmout rovněž ostatní společníci této společnosti, advokátní koncipienti nebo jiní její zaměstnanci.*"
26. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy bylo doručeno vadně.
27. Nicméně v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval, že „*podle konstantní judikatury nedodržení formy doručení samo o sobě neznámá, že se doručení musí zopakovat. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 Afs 148/2008-73, uvedl, že „řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznámá, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.*" Ústavnost takového závěru nezpochybnil ani Ústavní soud, který v usnesení ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3807/11, označil za podstatné, *zda se i přes formálně nesprávný postup písemnost dostane do rukou adresáta, který se s ní mohl seznámit a zvolit další procesní postup.*"
28. Z obsahu správního spisu je jasně patrné, že prvostupňové rozhodnutí bylo do datové schránky advokátní kanceláře Martének, s.r.o., doručeno dne 7. 2. 2022, posledním dnem pro podání odvolání tedy bylo úterý 22. 2. 2022. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doručil Mgr. Jaroslav Martének prvostupňovému správnímu orgánu dne 21. 2. 2022, tedy v průběhu odvolací lhůty.
29. Vadným doručením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tedy nemohla vzniknout žalobci újma na jeho právech, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

30. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu